

**PILDE
ȘI POVESTIRI
PENTRU COPII – vol. III**

Tipărite cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului **CALINIC**
Episcopul Argeșului

Respect pentru oameni și cărți

C U P R I N S

Rugăciunea copilului mic	5
Alexandru	6
Din lumea fiilor pierduți	12
El, ne poartă de grijă	13
Viața și minunile Sfântului Mucenic Trifon	16
Cum trebuie să ne însemnăm cu Sfânta Cruce	24
Rugăciunea de dimineată	26
Rugăciunea de seară	27
Rugăciunea școlarului	28
Rugăciunile copiilor	29
Îngerul bun și îngerul rău	30
O alegere rea ?	35
Pedeapsa pentru neascultare	37
Recunoștința animalelor	39
Ispita	45
Fapta cea mai bună	47
Copilul și hainele	50
Corbul alb	52
Tovarășii din pustie	53
Din faptele tale să dovedești că ești creștin	55
Regele și țăranul	57
Sărmanul ion	59
Milostenia și smerenia	60
Cămașa fericitei	62

Respect pentru oameni și cărti

Flori pentru maica domnului	65
Cele mai frumoase mâini	73
Sfânta cruce	75
Pomul cu roade	76
Valoarea unei femei	78
Frumusețea păunului	80
Monahul daniel	
Și evloghie, pietrarul	82
Icoana maicăi domnului și ostașii ruși	92
Lingușirea	93
Samariteanul milostiv	94
Varvar tâlharul	95
Poezii alcătuite de Ana Ruse	120

RUGĂCIUNEA COPILULUI MIC

Îngerul meu, Îngeraș,
de ești și tu copilaș,
ca mine, ca alți copii,
dar cu aripi argintii,
sigur, tu mă înțelegi
de greșeli să mă dezlegi.
Eu sunt mic și mai greșesc
chiar cu cei ce mă iubesc.
Când fac pozne să mă cerți,
dar te rog să mă și ierți
că în sufleṭelul meu
Îl iubesc pe Dumnezeu
și nu vreau să cresc om rău.
Înger, dacă ești adult,
te voi asculta mai mult,
faptele de până azi
care mi-au adus necaz

Respect pentru datorii
n-o să le mai fac nicicând
nici aievea, nici în gând.

(Ana Ruse 11 august 1999, Tg. Neamț)

ALEXANDRU

Alexandru avusese nenorocirea să rămână, încă de mic, fără mamă. Tatăl său, nemaiavând alt copil, își găsea într-însul toată mângâierea și fericirea.

Născut cu înclinări bune spre virtute și harnic la lucru, Alexandru era îndemnătic la toate. Pe lângă învățătură îi plăcea ca, în orele lui libere, să se ocupe mai ales cu desenul și făcuse mari progrese. Stând înaintea unei oglinzi, reușise să-și facă singur portretul care-i semăna de minune. La ziua numelui tatălui său i-l dădu în dar. Tatăl îl primi plin de bucurie și îl așeză în camera sa. Înainte de culcare, după ce înălța rugăciunile către Dumnezeu, se simțea fericit să privească chipul lui Alexandru, iar la deșteptare, primele lui priviri se îndreptau iarăși spre dânsul.

Încet, încet, Alexandru creștea, și de pe la săptămâni și ani începu să-și schimbe purtarea. Unul din verii lui, mai mare decât dânsul cu patru ani, care în urma decesului părinților săi rămăsese stăpân peste avere și faptele sale, căuta să-l momească prin sfaturi urâte și pilde periculoase. Îl făcu să creadă că tatăl său era prea aspru și-l îndemnă să nu mai stea tot timpul sub supravegherea lui, ci să se dea în ascuns la petreceri neieritate.

Început, Alexandru nu voi să-l asculte. Într-o zi, însă, fiind sigur că greșeala îi va rămâne ascunsă, își puse în minte să facă o abatere pe care o credea ușoară, deși nesupunerea, oricum ar fi, e întotdeauna rea. Dar, cum începu să guste din aşa zisul „farmec” al periculoaselor plăceri nepermise, fără să-și dea seama, se apropie de pierzare. Căci bunele lui deprinderi de mai înainte se schimbară pe nesimțite, judecata i se intunecă și ajunse a-și călca pe față datoriile, pe care acum părea că nu le mai cunoaște și că nu le mai înțelege.

Tatăl său, pe care o asemenea schimbare îl îndurera, întrebuiuță toate mijloacele ca să-l depărteze pe copil de pieirea în care începea să se afunde. Uneori îi arăta blândețe, alteori o înteleaptă asprime; dar nici asprimea, nici blândețea nu putură întoarce spre bine sufletul rătăcit al copilului.

Cu toate acestea, câteodată, Alexandru se rușina de greșelile făcute; lua hotărâri bune și aruncându-se în brațele tatălui său plânghea cu amar și promitea că o să se poarte bine.

Însă, spre a stăruî în căință se cere tărie de suflet și lui îi lipsea cu totul această însușire. Se lăsa ușor înduplecăt de vorbele stricatului său prieten și uitând totul, cădea iarăși în primele-i rătăciri. În cele din urmă, tatăl său, cu drept cuvânt supărat și îngrijorat, se hotărî să taie răul de la rădăcină. Aflase că nepotul său îl adusese pe Alexandru la neascultare; deci îl mustră aspru, îl dădu afară, și îl opri pentru totdeauna de a-i mai intra în casă. Iar lui Alexandru îi interzise de a

mai avea pe viitor vreo întâlnire cu dânsul.

Atunci descreieratul de nepot, supărat peste măsură de rușinea ce i se făcuse, plănui să se răzbune. Astfel, veni în ascuns peste noapte ca să se întâlnească cu Alexandru și-l îndemnă să scape prin fugă de asprimea tatălui său. Alexandru, deși era oprit să mai aibă de-a face cu vărul său, totuși avu neierata slăbiciune de a-l asculta. La întâia propunere rămase ca înghețat de spaimă; dar vorbele vărului său i-o risipiră și-i produseră în minte un fel de nedumerire. Nu trebuia să rătăcăt cu totul, se înduplecă, își uită toate datoriile către Dumnezeu și către părinte, își părăsi casa și plecă cu vărul său, care luase de mai înainte toate măsurile pentru fugă.

Nimeni nu le mai putu să dea urmă, căci se duseseră împreună într-un oraș depărtat unde se dădură la tot felul de destrăbălări.

Iată ce făcu Alexandru, cel care odinioară fusese atât de bun și atât de înțelept; iată până unde poate merge un copil, care cade într-o primă greșală! El însă nu se bucură îndelung de plăcerile desfrâului. Când își veni în simțire și își aduse aminte de tatăl său, remușcarea începu să-l chinuie. Suferințele-i devineau din ce în ce mai grele, nici placere, și nici odihnă nu mai avea. La ospețele și petrecerile unde-l târa vărul său, era galben și tulburat; figura tatălui său, părăsit cu neomenie, venea să-i înfigă mii de săgeți în inimă. Uneori i se părea că-l audе oftând și vărsând lacrimi, alteori că-l vede aprins de mânie și că-l audе blestemându-l. Aceste dureroase închipuirি

nu sîncetau să se repete chiar în visuri și să-i tulbure somnul scurt și nesuferit. Se hotărî dar să facă totul spre a-și repară greșeala și a dobândi iertarea de la tatăl său. Nicărușine, nici frica de pedeapsă nu-l mai putură împiedica. Remușcarea, curățindu-i inima și risipindu-i slăbiciunea precum și iluziile, îi aduse dezgustul de desfrânră și îi dădu deodată și rațiune, și energie. Se despărți, deci, pentru totdeauna, de stricatul său prieten care-i rătăcise judecata, și își luă calea spre locul unde se născuse.

Casa părintească, cam la marginea satului, era înconjurate de grădini încântătoare. Ajungând pe o coastă, de unde putea să vadă, se opri cu inima grea, începu a suspina și ochii i se umplură de lacrimi.

- „Acolo, zise el cu voce întreținătoare, acolo mi-am petrecut dulce și frumos copilăria, lângă acela pe care nu mai sunt demn să-l numesc părintele meu. Cât eram de fericit când singura mea dorință era să-l mulțumesc și să-i plac, când iubeam lucrul și studiul, când toate plăcerile mele erau nevinovate și curate! Acel timp fericit se va mai întoarce oare? Iartă-mă tată! Vin înapoi, Alexandru e tot al tău!”

Zicând acestea, coborî repede coasta, când deodată, amintirea faptei sale îl îngheță de spaimă, picioarele-i rămaseră ca lipite de pământ și o sudoare rece îi cuprinse tot corpul.

- „Cum o să mă arăt eu înaintea lui, după câte am făcut? Ah! Rău m-am înșelat crezând că o să am atâtă putere. Nu, nu voi îndrăzni niciodată! Sunt prea vinovat!... Cu ce ochi o să mă înfățișez